

Číslo 28.
12. julija.

Womhaj Bóh!

Četnik 18.
1908.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostać.

4. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 12, 15.

Hdy by našch Anjes Jesuś Chrystuś halle w nět-
czišchim čašu a w našchim kraju po Božej radže na šwět
pšchischoł; hdy by wón dženska mjes nami žiwý byl a škut-
kował, kiž šmy jemu zyrkwoje a woltarje natwarili a kiž
jeho čješćimy a khwalimy jako Šbóžnika zylého šwěta
a wón by kaž něhdy wot tamneho bohateho młodženca
wot samožitych a š zyla wot wšchitkich kšchesczianow šebi
žadał: dži a pschedaj wšchitko, šchtož mašch a rosdawaj jo
khdym a pój ša mnu: kak bychy woni tajku pruhu wobstali?
By dha jich wjele š wješelosću šwoje kubła a samoženje
wostajiko, šo bychy temu Anjesej šamemu šlužili a š nim
pod wšchelakim četpjenjom a pschesczěhanjom džělali na
čšašnym a najprjódzy na duchownym a wěčnym derjehiczu
čłowškeho naroda? Kóždy šnano šebi myšli, šo je šam
š temu derje kšmaný, a njewěri, šo by mohł tež druhu
kaseń dofonjeć. Duž špytujmy šo dženska po šłowje
teho Anjesa:

Šladajće a warnujće šo psched lakomštom,
pšchetož ničto njeje žiwý wot teho, šo ma wjele
kubłow.

Šačž runje je tole napominanje naškeho Anjesa wažne,
ma tola dženska škoro kóždy najbóle po wulkim kubla a
bohatswje žadanje, a hdy by móžno bylo, by škoro kóždy
najradscho chzyl bohats byč. Šak hušto teho dla tón
Anjes podarmo přěduje: šchto dha by čłowjekej pomhało,

hdy by wón runje zyl šwět dobyt a pak na šwojej dušchi
šškodował? Wěšće móže tež šemške bohatswo dar Boži
byč, a derje kóždemu, kiž jo wužiwa š džakownosću na-
pšchecziwo Bohu a š lubosću a š šmilnej wutrobu na-
pšchecziwo bližšchemu. Šačž chzemy tež kóždemu rady tu
dobrotu popšchecž, hdyž njetrjeba šo jara wo to šemške
štaracž, ale móže bóle bjes štarosće žiwý byč; tola njesa-
pomnmy pšchi tym, šo ma tež bohatswo šwoje štarosće
runje tak derje kaž khdoba a druhdy hišće wjetške, haj
šo je šemške bohatswo a honjenje ša šemškimi kubłami
wobšebje šemšzy smyšlenym hižom wulku šškodu a štrachotu
pšchinješło. Špomnmy jenož na to: kajke hrošne šłowa
a rěče tež dženska hišće mjes bratrami a šotrami, a
mjes pscheczelemi a kšchesczianami, kajke njepšcheczelstwo
mjes nimi jeno šemškeho herbštwu a kubła dla! a tola
dyrbjeli šo wšchitzy mjes šobu lubowacž jako bratsja a
šotry w tym Anjesu. Š kajkej šawisću pohladuja druhdy
čzi, kiž mało maja, na tych, kiž wjele abo jeno něšchto
wjazy wobšedža a wobčežuja šebi š tym jeno žiwjenje
čzišće njetrjebawšchi! Šajka šwada a njejednota mjes
niškimi, kiž šo wadža šnadnych pjenjes dla, a mjes wyš-
škimi, kiž šo wadža wo tawšynty! Šak wjele šjebanja a
wopacžneho pšchibabanja, kak wjele šradnjenja a morjenja
šemškeho kubla dla! Šawěrnje tež bohatswo a honjenje
ša šemškimi kubłami ma šwoje wulke štrachoty ša tych,
kiž najbóle šladaja na to widomne, niz pak na to njewi-
domne. Šajka šškoda ša šnutštowneho čłowjeke, hdyž
šo bohatswo nadobywa na wšcho móžne wachnje, tež

ſ hrěchom, dofelž ſebi w nětcziſchim čaſu tať huſto myſla, ſo je čłowjeť žiwý, hdyž ma wjele kubla.

Albo hdyž tež wſchudžom tať ſto njeje, ſemſke ſamoženje a kublo ſo huſto nahromadžuje jeno ſ wulkej prózu a wobčežnoſću. Bóh tón Anjeſ je wſchať pſchitaſať: w počće ſwojeho woblicza dyrbiſch ſwój khlěb jěſć a w čzeſći čzemy měč kóždeho, kiž ſe ſprawnym dželom ſebi ſwój wſchědny khlěb ſaſluži. Ale hdyž ſo jeno prózuja, ſo bychu ſo wobohaczili a hdyž čzedža ſebi wjele kubla nahromadžicž jeno ſ leſnoſću a ſ hibanjom, niž pať ſ Božej prawdu ani ſ Božim žohnowanjom, hdyž woni ſemſkeho kubla dla wopruja měr a pokoj a ſbože duſche a ſwoje dobre čzeſtne mjeno, tam je tola ſ wěſtoſću nuſne to napominanje: ničtó njeje žiwý wot teho, ſo ma wjele kubla. Albo ſu dha ſachodne kubla ſwěta woprawdže hódne, ſo ſo jich dla wadžimy a ſebi žiwjenje wobčežujemy, ſo jeno jich dla ſo tať wjele ſtaramy wo dnjo a wo nožy? Ně, pytajmy najprjedy Bože kraleſtvo a jeho prawdoſć, dha budže nam wſchitko druhe, tež ſchtož je k žiwnoſći a potrebnnoſći ſwontowneho žiwjenja nuſne, pſchidate. Komuž pať je Bóh wjele kubla ſpožćil, tón njech jo prawje nałožuje a ſebi tež pſcheczelow čžini ſ tym pſchisprawnym namaňanjom.

Kať huſto tole čłowjeťojo ſapomnjuja, ſo ſu jeno ſaſtojnižy, niž pať knjeſojo nad ſwojim kublom a bohatſtwom a ſebi ženje na to njemyſla, tež khdym a potrebnym wot ſwojeho ſamóženja a po ſwojim ſamóženju dobrotu čžinicž a wudželicž. Kať ſrudnje tola, hdyž maja w domje wſcheho doſć a wjažy hacž k wěcznemu žiwjenju ſluſcha a móža ſebi kóžde wjeſele popſchecž, kotrež wutroba ſebi požada, ale to wjeſele njefnaja, na kotrež Bože ſłowo w japoſchtolſkich ſtutkach džiwa: „ſbóžniſche je dacž dnyli bracz.“ Kať ſrudnje, hdyž by něčtó po ſwojim ſamóženju mohł wjele žohnowanja pſchinjeſć khdym, hubjenym a čzerpjazym, ale ſamknje wutrobu a ruťu pſched nimi, dofelž ſo wot ſwojich pjenjeſ dželicž njemóže. Kať ſrudnje, hdyž je něčtó žiwý a njefmilny pſchecžimo khdym a wumrje, wot niťoho njewopławowany a ludžo njemóža jemu pſchi jeho khowanju žaneje khowalby dacž khiba tejele: wjele džaťa wón ſebi do rowa ſobu njebjerje, pſchetož ſa khdych wón wócžko a wutrobu njemějeſche. Kať ſrudnje, hdyž dyrbi napoſledť tajki njefmilny, laťomny čłowjeť pſched Boži trón ſtupicž a čžacadž na ſudženje teho, kiž rjeknje: ſchtož njefječe čžinili jenemu mjeſ mojimi najmjefniſchimi bratrami, to njefječe mi čžinili.

Duž poſnajmy, kajke ſtrachoty móže tež bohatſtvo nam pſchinjeſć, hdyž ſe ſwojej wutrobu jeno na ſemſkim wiſamy. Tón Anjeſ ſam pať čžyť naſ pſched tajkej a hinaſchej ſtrachoty ſaťhowacž a nam k temu dopomhacž, ſo bychmy w prawym čaſu kubla ſebi nahromadžili, kotrež placzja pſched wrotami wěcznoſće. Ğamjen!

W. w N.

Ğewak a nětko.

Ğako běſche Kamehamea III. ſ kralom Sandwichowych kupow, jemu raſ jedny lóžny kapitán pſchedſtajefche, ſo ſu ſchecſčijanſzy miſionaroyo ludakojo, a ſo je ſchecſčijanſtvo jeno ſchpatneje wažnoſće. Kral jemu měrnje pſchipoſlučafche, potom pať ſo na jene dobo wopraſcha: „Njewidžicže, ſo Waſch ſčžen na mnje pada?“ Ğako bě kapitán na tule praſcheň „haj“ wotmolwił, bjeſ teho ſo jejny wotpohlad ſnajefche, kral džeſche: „Ğlajcže, w prjedawſchim čaſu budžiſche Waſ to wo žiwjenje pſchinjeſlo; pſchetož ſchtož ſo

prjedy, ſa čžať pohanſtwa, ſchrobli, ſo ſe ſwojim ſčženom krala podobnycž, bu do ſmjercže ſarubany; ale nětko ſmy my ſchecſčijenjo!“

F.

Wostaň Bohu ſwěrný!

Ach běda! wotpad wulki je,
Džerž ſwěru twjerdže, duſcha!
Eſlub ſ Bohom ſa čžať mlodoſće
Eſo wobarnowacž ſluſcha.
Schtož Bóh čži w ſchcžeňzy polubi
Bo ſwojej wěcznej miłofći,
Wón dawja ſ polnej měr.

Budž Bohu ſwěrný w dobrych dnjach,
Ğdyž ſwět čži w róžach kčžeje
A duſchi w tchle rjaných žujach
Eſo ſlónzo ſboža ſměje.
Ğlej, wſcho je Boža dobrota,
Kiž k poľucže naſ pohnuwa
A k prawej ſwěrje wabi.

Budž ſwěrný tež, hdyž mroťota
Čži njebio wobczahuje;
Ğdyž čžežke bija njewjedra
A horja wichor duje.
D njefkorž! Tež nad mroťami
Eſo Bože ſlónčko ſybolli,
Kiž ženje njefakhadža.

Budž Bohu ſwěrný we wěrje
A džerž ſo jeho ſłowa,
Dha twój pucz čžemny njebudže
A žana khdoba čžmowa.
Ty pónďeſch, wuńdže junu čžať,
Pſches Khrýſta krej na wěczny kwať,
Ğdžež měra palmy roſtu.

Budž Bohu ſwěrný w luboſći,
Kiž ſwět tať lubowafche,
So jemu Eſyna wobradži,
Ğdyž čłowſtvo w hrěchach ſpaſche.
Duž džerž ſo k Bohu ſ luboſću,
Wón dopomha čži k žiwjenju
Pſches Anjeſa Eſom Khrýſta.

Budž Bohu ſwěrný w nadžiji;
Da wón tež khowilu čžacadž
A tebi w twojej tyſchnoſći
Najhórcže ſylſy placadž —
Wón w prawym čaſu ſawěſće
Čže ſ ſchžiža, ſ nuſy wumóže,
So jemu khowalbu ſpěwafch.

Ğaj, ſwěrný budž hacž do ſmjercže,
Dha ſbóžny kónz ty ſmějeſch;
Njech tež je čžežke bėdženje,
Ty w Božej ruzy mřejeſch,
Kiž twojej duſchi pſches Khrýſta
Tam ſwěry hnadnu kónu da,
Ğdžež wěczne ſwětlo ſwěcži!

K. A. Fiedleř.

Prawy lékař.

Někdy šel ja s jennym lékařjom, kotryž bě na wšach pobyl, do města wrócžich. Přšed jennym hosčenjom přšedměsta da wón ja-
stacž. Wón chyzysche džěcžo wopytačž, kiž tam w kžěži khore ležesche. Sa někotrý čas wón sašo wustupi a to w přšewodže muža, kotryž jeho twjerdže sa ruku džeržesche a bě jemu se šwojej na-
ležnosću a šwojimi wjele rěčemi po šdaczü k wobčeznosći. Škóncžnje šel lékař wottorže a ke mni do woša šupi.

„To je žalostnje!“ wón džesche, „a tola mohł šel tež sašo k temu šmjecz.“

„Štóbha tón muž bě?“ šel ja woprašach.

„Se to po wšchém měšče derje snaty wopitž“, lékař wotmolwi. „Sa dhrbju jemu na kžždy pad něšto sapřšacž, šštož by jeho wot wopřštwa dospólnje wuhojilo. Wón ma šwoju palenzowu žadostž sa khoroščž a měni, šel móže jemu lékař pomhacž.“

„Ššto s tajšim wobhim človjekom čžinicže?“ šel ja prašach.

„Sa jeho přšči jeho wěrje wostajam“, lékař potracžesche; „wón dhrbi ke mni přščiněčž, a ja jemu něšto sapřšam.“

„Wopravdže?“ ja nacžišnyč, „kajke šřědky sa njeho macže?“

Wón šel pošměšowasche a mi tón a tamny njefamožny napoř mjenowasche, s kotrymž chyzysche teho, do šleho njepočžinka šapadnjeneho muža špokojčž.

Njeje to žalostnje? Tón hluboko-padnjeny ma žadanje po wušwobodženju. Wón ma wěru, šel móže jemu lékař pomhacž. Šeno na praveho lékařja, lékařja dušchow, šel wón njewobročža. Wón tu nadobnu knihu našcheho šboža do rukow njebjerje, kotruž je nam lékař wšchěch lékařjom dał. W teple knižy šel šřědky, kotrež žyle wěščže pomhaju, jeno šel šel nałożuju. Tež sa tamneho wopitžža šel w nej šřědky, hdy by je wón jeno pytal a wobkedžbowacž chyzyl. Šedyn n. přš. je naspomnjeny w ščenju šwjateho Mateja 17, 21: „Tuta rodžina šlych duchow njewuhadža, šhiba přšes modlitwu a poščenje.“

F.

Dwojakaj šapalerjej.

„Wuwinowany! Šcholta je wuwinowany. Šemu nejšbu ničžo dopořšacž mohli, a duž je šel wulhač; wón drje praji, šel njeje Wicžasž bržžč šapalil — ale wón je to tola ščžinil.“

Tak ludžo přšed přščišžnym šudnym domom mjes šobu rěčachy; někto šřžžbnil a wobšřžženy s durjom wustupiščtaj; Šcholta njemdrje na Wicžasa pohladny.

„Wš seže šnano šapaler“, wón šawola, „ale ja to nejššym.“

„Chžu špytačž, šel šel prawy šapaler ščžinju“, šel stary Wicžas měrnje džesche, „w tu khwilu to hiščeže nejššym.“

„Na nó?“ Šcholta s wušměšom šawola.

Mjes tym šel wšchitzhy ludžo jemu šplššchile s pučža džěchü, wšchě počšššžowanja-pošne hladhy štareho pobožneho Wicžasa ščžšowachü.

Čžžžki čas šel sa Šcholtu šapočža. Nichtó nochyzysche jemu džělo dacž, nichtó jeho do šwojeho domu wšacž. Šeho žona a džěčži bu-
džichü šahłšbnili, njebudžische — šel stary Wicžas jim wšchelašu žyrbu a draštu šlač, tež Šchölče šamemu dhyš a dhyš džělo na šwojim dworje dawal. Šakakle čžinjesche tón, kaž by s žyla ničžo njepřšnył, šakta ruka jemu dobroty wopořšuje; ale jako wón jedyn wjecžor šujeni Wicžasowu přšči khoročožu šwojeje žony šedžo wu-
hlada — dha šel jeho šapakłoščž šlemi a s hłšškom plačžizhy wón wuwola: „Sa njemóžu to wjazhy wutracž! Wšsche dobroty mje w dušchi pala!“ a wón běžesche k Wicžasj. —

Ššto je wón s tym rěčal, njeje žadny človjek šlyšchal, tola běšche wó jštwe wjele rěčže wo šapalerštwje a „žehliwyč wuhlach“,

— Šcholta pak bu wot teho dnja druhi človjek. Někto chyzysche šel wón šam přšed šudom wobšřžžičž, ale Wicžas temu wobarašche. „Wostajče to jeno, někto tu žadny šřžžbnil njeje. Šalidlo we Wšschej wutrobje je wjazhy winojte dhyšli wotpalena bržžč. Staraj-
če šel wo to, šel wono ženje njehašnje.“

Tak je šel stary Wicžas prawy šapaler ščžinil. Šel šel by jich wjele jeho runjecža bylo!

F.

Přšche pošdže.

(Šoltei.)

Dženš šel čži nalěčžo šchče rjenje šměje
A kwětky wšchelke kčžžja bohacže;
Tež khoreho šaš mile šlšncžko hrěje,
Šel s nowej mozu šwój škut šapočžnje.
Šchče štejimy — šchče k rowu njewjedže
Našch pučž — duž hiščeže njeje přšche pošdže.

Šak jutije šnano — ššto wě to nam pračžč —
Naš njenadžita pomješčž potřechy
A móže naš do hšřkej šřudžby šajičž,
Šdhyž najlubšcheho šmjercž nam wošjewi.
Ach, hušto tón, kiž dženš we šbožu je,
Šno jutije šlšncžko widži w šřudobje.

To wopomněče! Niž jeno našchich drohich,
— Čži wostanu nam w lubym pomjatku —
Tež šhubišch přšes šmjercž njepřšchecželow šwojich,
Niž podarmo na šmilnosčž časachü.
Njej' přjedny wšchal šel štačo šjednanje,
Dha šřžžimy: Š Wožo, přšche pošdže!

Šel row šel šanknył, šřudnje šapłakamy,
Šel njekčžžje nam kwětky hójata.
Tak wjele štyššnych dušchow namakamy,
Niž s ničžim měr šel dobhyčž njewjedža.
Šaj, wšchudžom pytaju wšchal škojenje
A rudža šel: Š Wožo, přšche pošdže!

Do štajnoh' štyška hrošny ššn naš šaj:
Mhy mohli wodacž, — mhy pak nochyzychmy.
Ške šwědomnje to nam tež přšchžžo praji,
Šdhyž w proššym hidženju mhy wostachmy.
Ššy bratrej šapowjedžil wodacž wšcho,
Dha luboščži šy wotřeknył ty šel.

Duž wopomněče, šštož šel nam k měrej hodži,
Šlšščž šapomněče, šel ružhy šawdajče!
Njech jeno Šhrysta luboščž wšsch duch rodži,
Niž rošřžžentch mile jednasche.
Ach wopomněče, šštož radžu wutrobnje:
Šdhyž šmjercž naš džěli — dha je přšche pošdže!

Šurij Bršš.

Pomož w ušly.

Šel boka jeneho dwšrnisčžža mala deřšowana buda štejesche. Šejna wobkedžčřka, jednora žona, mějesche w nej wšchelače jědžne twory sa drožšarjom a paketnošcherjom na přšchedaš a čžitašche tež našche njedžššle šopjeno. Ššždu njedžšelu rano jej toššamo mladhy človjek noschšsche a temu wona šlědowaze naššonjenje powjedasche:

„Přšed wjazorymi létami hiščeže“, tak wona pračšsche, „šel mi jara hubjenje džěšche. Šene nejšbože po druhim přščišdže, mši

muž řo do picřa da a mje bijeřche, hać řkónćnje wumrje, a potom hařle tař prawje njewjedřach, řchto řapocřecř. řa nad Bohom a ćřłowjekami řadwěłowach a řo jene ranje na pucř podach ř tym řrutym wotmyřlenjom, řwojemu hubjenřtwu delřach w rěřy řónř řćřinicz. řako tař w bjeřtrořchtnych myřlach ř rěřy řhwatach, buch na jene dobo řadřerřana. „řdřeha ćřecře, dobra řona?“ tař mi do wuřchow řakřincřa. ředyn derje řdrařćenř řnjesh přchede mnu řtejeřche; wón mje njeřnajeřche a ja njeběř jeho teř hiřćeće řenje widřala, a tola, ja njewěm řař to přchińdře, wón hnyřdom moju řřlu hórřku nufu a moje řadwěłowanje přchewidřa, ja njemóřach jemu nicřo řamjelćecř, teř niz wotřřnjennř řónř řwojeho pucřa. Wón mi přchirěćowajeřche, mi to a tamne radřeřche, ř ćřimř mohřla řebi řwoju řiwnořć řařřuřicř, řo njetrijebařa po prowřenju řhodřicř, řchtoř dře teř řenje ćřinicz njemohřla. řkónćnje wón do dhyřaka přchimny, něřtre tolerje wucřeře, a mi je do ruři řřłóćři a rućře woteńdře. řa jeho řenje řařo widřala njeřřym, ale ja wěm, řo mi Wóh w njebjehach noćřřřche dacř do řřařenja padnyćř a mi teho dla tuteho wumóřerja póřřla. řa tole wřlowarřtwo řapocřach, najpřjedň řřle ř mařa, a něřko řo mi derje wjedře, ja řo řpraw- nje řiwju a hiřćeće něřchto na řoř řřadu, a jowle je teř něřchto řa miřřionřtwo, řa řotreř ćřřu hujćřřřcho řcheryepatřu řřładowacř. řo pař njedam řebi wot niřoho wurećecř, řo je hiřćeće pomozniř w njeřju, řotřřř nam pomřa najebacř nařcheho njerořoma.“

řak ta řona pŕajeřche. řacř wona něřko hiřćeće přchego we řwojej budře ředři, ja njewěm; tola to wěm, řo je ta podawřřna wěřna, řař je mi řu ta řona přched mnohimi řetami řama pŕwjedala.

F.

Sserbowka.

řistoriřta novella wot ř. řiduřa. řeřberřřchćřř K. A. Fiedleř.

VI.

„řano“, nařajtra rano řařřa dřeřche, „wćřera wjecřor bě tu hiřćeće řřny řařcheje řotřř.“

„řo! njepřchińdře dřenřa řařo?“

„řě, wón je najřřerje hiřom daloko wottař; Wóh ćřřřlacř!“

„řchto tař řdřchujeeř? je řo něřchto njeřpodobne podalo?“

„ćři řnjeřa na hrodře řu jeho hanřli, jemu hrořřli — řnano je hiřom řajath. řeli-řo pař je bjeř řadřěwřa ř wrotami won, potom, aćř potom póńdře ř řuřřitam.“

řan tu wěř řřutnje njewřa a řkónćnje nimale řřmnje řjeřny: „řeři myřřlach, řo naju dřenřa rano hiřćeće wopřta. řola ty řdař wulři dřeř na nim bracř.“

„řano“, holecřo ř pořběhřnjennym hřłořom pŕcřa, „ja nimam řaneje macřerje wjazy, řotreřř mohřla potajnořće řwojeje wutrobň dowěřicř; řř řeře mi nan a macř; přched wami njeřřym řenje něřchto potajala, a duř řam řřawnje wupřajam: řa řřym řo wćřera wjecřor ř nim řřubřla.“

Wón ř pořřóřenjom pořřocři a na řwoju dřowřu je řwojo- tnyř wurařom pohřada, mjeř tym řo nahřle wuwola: „řařřa, řř tola njeřř řabyřa . . .“

„Budřeće bjeř řtarořće, ľubň nano, njeřnajeće-li teř jeho, dha tola nadřřjomnje řwoju dřowřu řnajecře. řudřich dha hewar ř tajřej wotewřenořćřu řećřala?“

„Wón je přchesh řwóř řřaw a ćři řećřerjo . . .“

„řořřudřeće wřchěch po řnjesh řeinhardt u abo řnjesh řutheru?“ jemu holecřo do řřłowa řapadře, mjeř tym řo řo jejnej řicřř přched hneřom a hanřbicřřwořćřu pŕřjeřchtej. „řano“, wona po řařřawřř pořřacřeřche, „ja řebi myřřlach, řo mi řwoje řohňowanje

řpořćicře. řanowe řohňowanje dřećřom řheře twari, a ja mēňju, řo budře wono prawje řřebne, přchetoř mi je tař, řař by njeřo něřko hiřćeće ćřećřcho nad nami wřřalo, hdyř řmóř teho muřa widřaloř, řotrehoř dŕřbju ľubowacř.“

„Wóh ćře řohňuj, moje dřećřo“, nan řjeřny, přchi ćřimř řwojemu dřećřu, jenicřřemu přchedmjetej, na řotřřmř móřeřche řo jeho wutroba hiřćeće řhřećř, ruřu pořřicři; „řola pŕaj mi, řař móřeřche řo řa tajři wazňř řwajř tař rućře rořřudřicř?“

„řako jeho pŕeni řřocř widřach,“ wona ř dlicřom řnapřchecřřiwi, „řo wulřř pořřóřřich, ale dŕřbřach jeho wobdřřwacř; jako wón dŕřři řřocř přchińdře, tař hřřłobo njeřřořřownř a wuřřmēřchennř, ř njemu wutrobu řapřchřřach a jeho niřdň njepuřćřu.“

řanej to prawje řrořřmlřwe njeběřche; ale na to řwucřenř, řwoje dřećřo řamřne pucře řhodřicř dawacř, wón jeno ř hřłowu řřchřřřřch a řo hotowarřche, řwoje wřchēdne dřeřlo řpocřecř. řřnano bě jemu ľubo, řo běřche řo jeho řotřrenř, ľubň jeho dřowři, tař bōřřř a tař daloko wotřřalř; na tajře wawřňje njemējeřche řo tola w bliřřřim ćřařřu nicřeho bojećř.

„řano“, řařřa hiřćeće řař ře řdřchňjenicřřom pŕcřa, „řiegmund je teř wo wawřřich řtarřch pŕawach na nařche řřaleřtwo řo mnu řećřak. Wón ř wóřřřom přchińdře, a ruņeř řu to ćři řři řuřřitojo —“

„řolza“, řchēdřřwř wupřařňny, „ćřwřľuje ćře řařo řwoja řřara ćřeřćelakomnořćř? řařř ćřař je nřmo, mň njeřřmň wjazy dořřojni řnjeřicř, ale jeno řřuřicř. řchřřoha by ćřřř řřalřej řřalej jako wjeřchej hřładowacř?“

„ř tola řam nařch ľud wřřchřu ćřeřćřřwořćř wopŕařřuje, řotřař řřalej přchřřřřřch!“

„řicřřo wjazy wo tym! řewar mohřle ř thčř pŕutow, ř řotřřmiř nař řchwřřřaju, řchřotřřřřny nařřacř!“

řařřa ćřujeeřche, řo jejny nan řaneho řnjeřeřřeřho dŕřha wjazy njemējeřche. řona řo teho dla ře řdřchňjenjom wotwobrocři a přched řobu řchepřny: „ř řo by řiegmund na řwořim měřeře byř! řařře pořřecře tola na njewóľniřtwje ľeři!“

řo řařřawřř wona řařo pŕcřa: „dřenřa je řmjertny dřenř mojeje macřerje. řřmóř hewar řóřde ľeto ř jejnemu rowu do řřłłowa řchłoj; njeřře dřenřa hiřćeće na to pomňřřřli?“

„řě“, nan wotmolwi, mjeř tym řo řo přchēřřapřennř po- řběhň; „ale řón thdřenř řo tam njemóřřu podacř, tař rad haćř byř to ćřřř. řř wēřch, řevň ćře tu řřřřřřu pŕatu měćř; ale njedřelu ćřřemoj do řřłłowa, řařřa.“

„ř pŕicře tola dřenřa řobu; mje jow njecřeřři; mi njeje hiřćeće řenje tař ćřēřřo w naju řwřicřřř byřlo; hiřćeće řenje mje řařche řjemjeřřlo tař řařřřřlo njeje!“

„řařř-li tajře wulře řřadanje, dha dřenřa řař řama dři“, nan řunje řjeřny; „řevň je přchego derje ř namaj mēňř, a noćřřu jeho teho dla do wuřřořće přchřnjeeřć.“

„řha přchi řař wotřanu, a njedřelu w hromadře pŕńdřemoj“, řařřa po řřłřřim ale pŕóřňym rořřudře wotmolwi a na řwoje domřaze dřeřla dřeřche.

(řřchřchodnje dale.)

řřchelake ř bliřka a ř daloka.

— řańdřenu njedřelu mějeřche řo řřřřwřřřa wřřřřřřa we řřřřřřřej wŕřadře. řřmřřu wřřřřřřřřřř řećř dřeřeřeřche řnjesh řajny řřřřwřřřř řadřicřel řeier. řa řeřřřřř řemřchennju mějeřche řnjesh řarař řřřa řećř na řeřřřřu wŕřadu.

— řwar mořřa přchesh řpřewřu wřřomňje pořřacřřuje. ředyn řřłp, řotřřř ma móřř njeeřć, řo hiřom něhđře ř metřř wňřřoko po- řběhřuje. řřchř řařłořenju běřche wjele přchecřřřřwořćřow přchewřňnyćř.